Készült a TOP-5.3.1-16-GM1-2017-00011 azonosítószámú,
"Helyi identitás és kohézió erősítése Fertőendréden és Csapodon"
című projekt keretében.

Csapodi mesék

Kiadja: Csapod Község Önkormányzata

Csapodi mesék

Szerzők:

- Horváth Fanni - A kisfiú és a király
- Metzger Lilla - Zselatin és Zsömle
- Mészégető-Kiss Katalin - Liget „aranya”
- Dr. Horváth Tímea – Kutyabarátság
- Kiss Katalin – Hanna és Leó
- Langó Klaudia – A tündér és az őzgida
- Hajnóczi Gréta Rita – Egy anya könnyei
- Krániczné Dr. Szabó Ágnes – Erdei mese
- Verébné Németh Ibolya – Csapodi Tündérek /A vargányagyűjtő verseny/
- Veréb Szófia, Veréb Jázmin, Veréb Emili – Tappancs a kíváncsi kiskutya
- Baranyai Jánosné – A kis vargánya
- Szloboda Istvánné /Vali mami/ - A tölgyerdő állatkái /Tavaszi találkozó/
- Ottleczné Geri Zsanett – A nagy csapodi vásár

Kiadja: Csapod Község Önkormányzata

2023.

A kisfiú és a király

Hol volt, hol nem, történt réges-régen, még a Kardos patakon is túl, hogy egy csapodi kisfiú találkozott az akkori Királlyal.
No, de ne szaladjunk ennyire előre.
Történt egy őszi napon, hogy a kisfiú, mint minden más napon kiterelte a család teheneit a Harasztra – Csapod határába – legelni.
Apukája reggel korán keltette, és a Kisfiú elindult a 9 tehénnel ki a legelőre, volt köztük barna, fekete, fehér és tarka is. A kisfiú komótosan haladt, nem is sejtve mekkora kalandban lesz része....
A legelő jó egy óra járásra volt a házuktól. Miután kiértek a mezőre a tehenek neki álltak lakmározni a friss fűből, a kisfiú pedig leült egy nagy fa tövében. Napközben a réten játszott, fára, mászott, bogarakat gyűjtött, késő délután pedig indult haza a jóllakott állatokkal. Így ment ez napról-napra, hétről-hétre.
Azonban ezen a délutánon furcsa hangra lett figyelmes, eddigi életében ilyet bizony még nem is hallott. A magasból jött, egy nagy hangos valami közeledett, ahogy egyre közelebb jött, úgy lett egyre hangosabb és nagyobb is. Nem csak, hogy közelebb, jött, hanem bizony a Kisfiútól nem messze, a réten leszállt ez a nagy, hangos repülő valami.

A Kisfiú tanakodott, hogy mitévő legyen. Azonban mivel kíváncsi volt, mint a gyerekek többsége, előbújt a nagy fa mögül és közelebb lopózott. Ahogy közeledett a nagy hangos valami felé, látta, hogy kinyílik az ajtaja és egy díszes ruhában lévő férfi lép ki rajta, majd nem sokkal később egy nagyon csinos, és szép nő követi.

A Kisfiú megtorpant, azonban a férfi nagyon kedves hangon megszólította:
- Kisfiú! - szólt hozzá.
- Igen! - válaszolt a Kisfiú félénken.
- Meg tudod mondani hol vagyunk? - kérdezte a díszes ruhás férfi
- Meg én! – vágta rá büszkén! – Csapod határában vagyunk bizony!
- Dénesfára egy jó barátunkhoz tartunk, de jól lehet eltévedtünk. Merre induljunk? - kérdezte a csinos, mosolygós nő.
- Nem vagyunk messze, gyalog vagy 2 óra járásra van, jöjjenek megmutatom!
Azzal a Kisfiú szaladni kezdett, mutatva az utat a díszes ruhás idegeneknek.
Késő este lett mire hazaért. Otthon elmesélte a családnak mi történt vele, szóról-szóra, figyelt minden részletre, nehogy valamit kifelejtsen a nem mindennapi kalandjából.

Akkor még nem tudta, hogy a díszes ruhás idegenek bizony a Király és a Királyné voltak. Arra csak napokkal később derült fény, amikor a faluban beszélni kezdték a felnőttek, hogy a Király bizony repülővel érkezett meg a szomszédos településre.

A Kisfiút nagy boldogsággal töltötte el, hogy segíthetett a Királyi párnak.

Zselatin és Zsömle

Egyszer volt, hol nem volt, élt egyszer egy öreg nyuszikirály. Ennek a nyuszinak volt egy nyuszi lánya, úgy hívták, hogy Zselatin.
Egyik este az öreg nyuszikirály nagy ricsajra ébredt és hallott egy nagy sikítást. Gyorsan kiment az erkélyre, hogy megnézze mi történt. Csak annyit látott, hogy boszorkányok elrabolták és az erdő felé viszik nyuszi lányát.
Másnap az öreg király kihirdette az országában, hogy aki megtalálja, annak feleségül adja a lányát és megkapja a fele királyságát. Nagyon sokan jelentkeztek, de senkinek sem sikerült megtalálni a nyuszilányt. Egy napon, amikor a király már majdnem feladta, jelentkezett egy derék, fiatal nyuszi, akit Zsömlének hívtak, de mindenki csak Zsöminek szólította.
Elindult az erdő felé, ment-mendegélt és találkozott egy öreg nénivel.
- Csókolom! Mi járatban errefelé? – kérdezte Zsömi
- Szervusz! Éppen krumplit szedek, csak nem tudom eldönteni, hogy az krumpli vagy kő. - felelt a néni.
- Tudom már! – kiáltotta Zsömi és a néninek adott egy kalapácsot. – Ezzel üssön rá és ha koppan, akkor kavics, ha nem, akkor krumpli! – mondta Zsömi segítőkészen.
- Óóó, igazán köszönöm! – hálálkodott a néni. – És te mi járatban errefelé? – kérdezte az öreg néni.
- Az elrabolt királylányt keresem. – felelte a fiú.
- Akkor tessék, itt egy csodakard. Csak azt kell mondani, hogy ”nőj kardom, nőj!” és akkor nagyon nagy lesz. – mondta a néni.
- Igazán köszönöm! – hálálkodott Zsömle.
Megköszönték egymásnak a segítséget, majd Zsömi megint útnak indult.
Ment-mendegélt, majd egyszer csak találkozott egy erdésszel.
- Jó napot kívánok! Mit tetszik csinálni? – érdeklődött a nyuszi.
- Szervusz fiam! Vargányát keresek. – válaszolta.
- Tudok segíteni? – kérdezte Zsömi.
- Igazán megköszönném! – felelte az erdész.

Így nekiláttak mindketten a gombaszedésnek. Zsömle teleszedte a kosarát, majd megkérdezte: - Ennyi elég lesz? Ha nem, én még szívesen segítek.
- Igen, elég lesz! Nagyon szépen köszönöm! Egyébként, mi járatban errefelé? – kérdezte az erdész.
- Keresem az elrabolt nyuszilányt. – mondta Zsömi.
- Aha, értem! Akkor itt menj tovább egyenesen Göbös-major irányába és az első elágazásnál fordulj jobbra. Majd haladj tovább addig, míg találsz egy 50 m magas fát. A fa mellett van egy ház, láttam, hogy oda vitték a banyák a királylányt!
- Nagyon-nagyon szépen köszönöm! – hálálkodott a fiú.
Megköszönték egymásnak a segítséget és Zsömi útnak eredt. Útközben találkozott egy vak, gebe lóval. Azért volt gebe, mert nem látta a füvet, nem tudott enni. Zsömi megmutatta neki a füvet, evett belőle és hirtelen egy csodalóvá változott, még repülni is tudott.
- Amiért segítettél, örökre a lovad leszek! – mondta a ló, majd megkérdezte, hogy hova lesz a menet.
Zsömi elmondta az úticélt és hamarosan oda is érkeztek.
A fiú benézett az ablakon, látta, hogy a boszorkányok kártyáznak. Elővette a kardját és mondta neki: „nőj kardom, nőj!”, majd egy hirtelen mozdulattal betörte az ablakot és levágta a plafonról a petróleum lámpát. A ház kigyulladt, a boszorkányok sikítoztak és elkezdtek az ajtó felé futni. Zsömi az ajtó elé tartotta a kardját, a boszik beleszaladtak és meghaltak.
Zsömi gyorsan eloltotta a tüzet, majd az egyik sarokban található ketrecből kiszabadította Zselatint.
Hazarepültek az öreg királyhoz, aki Zsöminek adta a lányát és fele királyságát.
Máig is boldogan élnek a Csapod, Petőfi u 20/f szám alatt.

Itt a vége, fuss el véle!

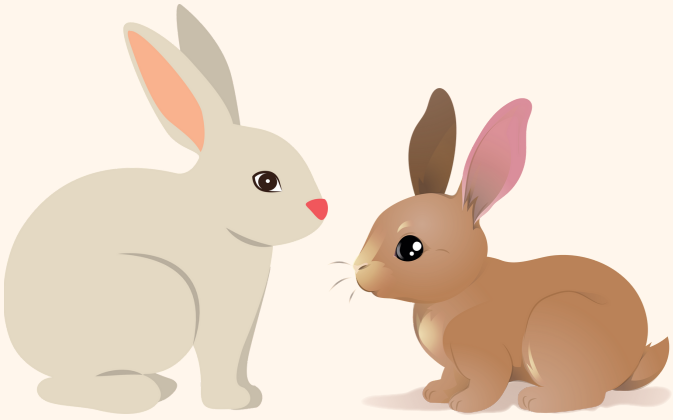

Liget „aranya”

Réges-régen történt már, mikor Csapodon még szekér járt. Erdő szélen, nádtetős házacskában élt egy család.
Kora nyári napon apóka szól:
-Fiam, kecskének legelni vóna jó! Vigyed ki hamar az erdőre, de járt útról ne térj le!
Jósa nyúlánk fiúcska, kinek arcán a szeplők csakúgy ragyogtak.
Örült apja kérésének, mert nagyon szeretett erdőn és kint a réten.
-Édesapám, hogyne mennék. Viszem már a kicsi kecskénk!
Kalapját fejére húzta, tarisznyáját vállára vetette és elindult a kis Rozival „ebédre”.
Fütyörészve sétálgattak egyre beljebb az erdőbe, egyszercsak megláttak egy csillogó fényt messzebbre.
Kíváncsi volt Jósa és míg Rozi legelt, ő megnézte mi fénylik a kökénybokor mellett.
Ámulatba esett, amit látott, hiszen előtte egy tavacska állott.
Csónak ringatózott a közepén, onnan integettek és szólt egy hang: - Hé jövevény!
Egy kedves hölgy evezett és a part felé tartott, kinek arcán mosoly rajzott.
Jósa kicsit félve fürkészett, miközben a nő furcsa ruhájára ránézett.
Színpompás kalapban, buggyos virágos ruhában és felfelé kanyargó cipőben.
Derekáig érő barna hajában aranyszalag rakva, úgy nyújtja karját, mint az anyja.
Jósa hátrál, hisz nem látott még ilyet, majd a hölgy szól:
-Ne ijedj meg! A nevem Liget.
Madár voltam és figyeltem. Kedves, dolgos emberek élnek e vidéken. Hogy’ könnyítsem mindennapotokat, elhoztam a bő, tiszta vizű tavat. Emberek, állatok igyátok bátran és míg falu népe jól használja, addig marad nektek adományom. De vigyázzatok rossz emberek meg ne tizedeljék, vizét ki ne zsigereljék!
Menj Jósa, kóstold meg eme „aranyat” és vidd hírül a faluba!

Azzal a fiú nagyot kortyolt a vízből, majd feje felett egy színes madár elrepült.
Kulacsát is megtöltötte evvel és vitte haza Rozival jószívvel.
Elmesélte otthon mi történt vele, majd apja és anyja is kiment az erdőre.
Másnap összehívták a falu népét, úgy tegyenek, hogy azzal Liget kérését ne sértsék.
Boldog volt mindenki! Lehetett aszály vagy vízhiány csapodiaknál csakúgy termett a sok padlizsán.
Jósa is már férj és apa lett, mikor jött a nagyságos úr és erdőfelosztást végzett.
Liget látta, a falubeliek szomorkodnak, így a tavat kertjeikbe elosztotta.
Minden igaz ember kapott egy-egy kicsi részt a tóból, mert az uraságok nem értettek a szép szóból.
Ők meg döbbent szemmel néztek: - Hová tűnt a tó a kökénybokor mellett?
Ha keresnéd a tavat az erdőben, figyelj jól, hisz' a színes madarat megláthatod még a felhőkben…

Kutyabarátság

MOGYORÓ

MANDULA

BOGYÓ

Egyszer volt, hol nem volt, volt egy család. Apa Anya és a gyerekek.

Nagyon szerettek volna kiskutyát. Volt egy nagy házuk:

és volt egy szép kutyájuk, akit **MANDULÁNAK** hívtak. **MANDULA.: egy amerikai akita. Mi jellemzi az amerikai akitát? Nagy és erős, büszke és akaratos.** **Mandula** mindig egyedül volt, egyedül játszott. A család minden nap elment otthonról. A gyerekek iskolába, a szülők a munkába. Mandula csak egyre és egyre szomorúbb lett. Amikor észrevette a család, hogy **MANDULA** magányos, úgy döntöttek, hoznak neki egy családot. Megérkezett **BOGYÓ ÉS MOGYORÓ.**

BOGYÓ: egy uszkár. Mi jellemzi az uszkárt? barátságos, intelligens és ragaszkodó.
MOGYORÓ: japán akita inu. Mi jellemzi a japán akitát? Rettenthetetlen, bátor, erős, független és intelligens.
Mandula nagyon nehezen fogadta el a többieket. Mindig külön játszott, külön üldögélt és amikor odamentek hozzá, elhúzódott. Nagyon nehezen tudta elfogadni a többieket. Egyszer egy csodálatos szép nyári napon játszott az udvaron a piros pöttyös labdával.
A labda átrepült a kerítésen. **Mandula** nagyon szomorú lett, elveszett a piros pöttyös labda.
Odaszaladt **Mogyoró** és **Bogyó** és megkérdezték **Mandulát**, miért vagy olyan szomorú? **Mandula** elmondta, azért olyan szomorú, mert elveszett a piros pöttyös labda, átrepült a kerítésen.
Mogyoró és **Bogyó** azt mondta **Mandulának** segítünk megkeresni a piros pöttyös labdát, de akkor játszol velünk is. **Mandula** beleegyezett. Hárman átkutatták a kerítés minden négyzetcentiméterét, rést kerestek rajta. Olyan rést, ahol valamelyikük átfér, hogy kiszaladjon és visszaszerezze a piros pöttyös labdát.
Bogyó volt a legkisebb kutyus. Találtak egy kis rést, eltörött a kerítésléc rájöttek, ha **Bogyó** összehúzza magát, átfér a kerítés között és visszaszerezheti a piros pöttyös labdát és így is tettek. **Bogyó** átbújt a kerítés lábánál, kiszaladt az útra,
jött egy – két autó, majd lavírozva közöttük megszerezte a piros pöttyös labdát, gyorsan a kerítéshez szaladt, átbújt, ahol **Bogyó, Mogyoró és Mandula** együtt áthúzták a piros pöttyös labdát. Ez a nap volt azt, amikor összefogva, barátokká váltak jóban és rosszban kitartottak egymás mellett és örök barátságot kötöttek és mindig együtt játszottak a piros pöttyös labdával.

Mi a tanúsága a mesének? El kell fogadni egymást, meg kell ismerni egymást és lehet, hogy örökké barátok lesztek.

Hanna és Leó

Hanna nagyon eleven, vidám kislány.
Csapodon a Fő utcában lakik szüleivel és két testvérével.
Szereti az állatokat, a cicákat, kutyákat. Van is neki több cicája és Leó, aki egy juhászkutya, mely kölyökkorában került hozzájuk, de ma már Hanna derekáig ér, ami azt jelenti, hogy a kis édes gombóc kutyusból egy hatalmas termetű házőrző lett.
Leó imádja a gyerekeket, játszik velük és védelmezi is őket.
Egy nap Hanna elhatározta, hogy meglepi a családját és elmegy az erdőbe gombát szedni, mivel sok eső esett az előző napokban és arra már megtanították a szülei, hogy eső után nő a sok gomba.
Különben is Csapod mindig híres volt arról, hogy a falut körülvevő erdőben nagyok sok gomba terem.
Egyedül mégsem akart nekivágni, ezért Leóval együtt indultak el. Vitte magával a kis kosarát, amit tele szeretett volna szedni, hisz a családban mindenki szereti a finom gombapörköltet.
Leó is örült a sétának, mégis csak világot lát és nem csak az udvart.
Amint kiléptek a kapun az erdő felé indultak, Csapodon nincs messze az erdő a házaktól.
Leó is vidáman lépkedett, boldogan csóválta a farkát Hanna mellett. Élvezte az új illatokat, a friss szellőt, mindent megszaglászott és elraktározta a fejében az új helyeket, amiket látott.
Jó 10 perc séta után elérték az erdőt és Hanna határozott léptekkel ment tovább, hiszen gombát akart találni.
Leó kicsit szorosabban húzódott a kislányhoz, nem félt csak jobban figyelt a neszekre, mert ő még nem járt az erdőben.
Miközben Hanna fejét lehajtva a földet fürkészte, addig Leó alig bírt betelni az illatokkal. Csak szaglászott mindent, amit látott.
Egyszer csak Hanna sikkantott egyet, Leó is felkapta a fejét. Vajon mi történhetett? Hanna lehajolt és a faleveleket kicsit félresöpörve kezével, egy gyönyörű barna kalapos tömzsi gombát emelt fel. Mosolyogva nézte és odatartotta Leó orrához is, hogy meg tudja szagolni. A kutyus nagyon kellemes illatot érzett.

-Szóval ez a gomba – gondolta- ez valami nagyon jó dolog.
-Látod Leó! Ilyen szép és illatos gombákat kell még keresnünk, hogy az egész családnak elég legyen vacsorára.
Hannát a szülei megtanították már, hogy csak azt a gombát szedjük le, amit ismerünk.
Most már Leó is tudta, hogy milyen a finom gomba illata, mit kell keresnie. Magasra emelte a fejét, úgy szimatolt a levegőbe és elindult az erdőben. Hanna követte, bízott Leóban.
Hirtelen megállt és vakkantott egyet. A kislány gyorsan odafutott és alig akart hinni a szemének. Egy csoportban 5 db gyönyörű gombát talált Leó.
Hanna megsimogatta a buksi fejét és megköszönte neki, hogy ilyen ügyes volt. Leszedte a gombákat és óvatosan a kosarába tette őket.
-Na, már csak pár darab kell és elég lesz vacsorára – gondolta.
Egyszer csak Hanna elkezdett kiabálni:
-Leó, Leó gyere ide, nézd mit találtam.
Leó odafutott, de valami nem stimmelt ezzel a gombával, olyan más illata volt mint az előzőnek. Hanna már nyúlt a gomba felé, de Leó ugatni kezdett.
Ekkor a kislány jobban megnézte és akkor vette észre, hogy ez bizony nem jó gomba, ez olyan, amit a szülei is mutattak neki, hogy tilos szedni, mert mérgező.
Hanna odafordult kutyája felé, megsimogatta a fejét, csak ennyit mondott neki:
-Köszönöm Leó!!! Nagyon okos kutya vagy!
A kutya hálásan nézett kis gazdájára nagy barna, meleg szemeivel.
Indultak is tovább és láss csodát, pár lépés után találtak jó gombát, pont annyit, amennyi még hiányzott. Hanna boldog volt, majd kiugrott a bőréből, hogy elég gombát talált és ezzel sikerül meglepnie a családját.
-Gyere Leó, induljunk haza! – mondta és elindult, de Leónak nem tettszett az irány, amerre elindult, ezért halkan morogni kezdett és nem mozdult.
Hanna körbenézett és akkor vette észre, hogy nem tudja melyik irányból jöttek. Nem tudja merre kell hazamenni. Annyira örült a gombáknak, hogy nem figyelte az utat.

-Most mi lesz? – fordult Leó felé
A kutya érezte, hogy a kislány jókedve elszállt és odalépett hozzá. Nedves orrát a keze alá dugta, így kicsikart egy kis simogatást, majd magasba emelte a fejét és beleszimatolt a levegőbe.
-Igen, ez az érzem az illatokat, már tudom merre kell mennünk - gondolta.
Finoman oldalba lökte Hannát, aki már majdnem elpityeredett.
A kislány megértette, hogy a kutya segít neki hazatalálni, ezért gondolkodás nélkül követte.
Egy kis gyaloglás után kiértek az erdőből és feltűntek Csapod házai is.
Hanna megkönnyebbülten mosolygott és megsimogatta Leó fejét.
-Köszönöm neked, hogy segítettél, de most már siessünk haza, mert már biztosan keresnek minket.
Szerencsésen hazaértek, s amint beléptek a kapun édesanyja szaladt feléjük.
-Hol voltatok? Már nagyon aggódtam, hogy merre jártok.
Hanna lesütötte a szemét és csak annyit mondott
-Nézd édesanyám szedtünk gombát vacsorára.
Kipirult, büszke arccal emelte fel kosarát, ami tele volt finom gombával.
-Én csak meglepetést akartam szerezni, mert tudom, hogy mindenki szereti.
-Igazad van kislányom, de legközelebb szólj, ha elindulsz az erdőbe és egyedül soha ne menj. Okos voltál, hogy Leót magaddal vitted.
Megsimogatta Hanna arcát és büszkén nézett az ő kis gombaszedőjére.
Vacsorára el is készült a finom gombapörkölt, az egész család jóllakott vele.
Leó is finom velős csontot kapott vacsorára és már csak a horkolását lehetett hallani a kutyaházból.
Hanna boldogan és fáradtan feküdt le az ágyába és arra gondolt, hogy a végén mégis jól sikerült ez a nap.

A tündér és az őzgida

Hol volt, hol nem volt. Az Óperenciás tengeren is túl, ahol a kurta farkú malac túr, a csapodi Kerekerdő közepén élt egy kis erdőtündér, akit Zorának hívtak. Szülei, a tündérkirály és tündérkirálynő, roppant fontos munkát végeztek. Ők vigyáztak az erdőre és az erdő minden lakójára.
Történt egy nap, hogy a kis tündérlány barátaival, az erdei manókkal játszott a tisztáson, amikor halk sírásra lett figyelmes.
-Ti is halljátok? – szólt a manókhoz. – Valaki sír.
-Én is hallom – felelt Milla, az egyik manó.
-Onnan jön a hang – mutatott az erdő sűrűje felé Freya, a másik erdei manó.
-Gyertek, nézzük meg, hátha segítségre szorul – mondta Zora.
Így hát együtt elindultak a hang irányába. Ahogy beljebb és beljebb mentek az erdő sűrűjébe, egyre hangosabb lett a sírás. Míg végül megtalálták a hang forrását.

-Egy őzgida – mondta a kis tündér. – És nézzétek! Jajj! Megsérült a jobb első lába.
Közelebb mentek az őzikéhez. Bizony, tényleg megsérült. A jobb első lábát szúrós indák tekerték körül. Remegett a félelemtől.
-Szia, őzike – szólt a sebesülthöz Zora. – Ne félj! Nem bántalak! Segíteni szeretnék neked.
A kis tündér lassan közeledett a gidához.
-Megengeded, hogy megnézzem a sérülésedet? – kérdezte . – Nem foglak bántani, megígérem.
Az őzike egy darabig csak nézte a tündért, majd végül könnyes szemmel bólintott. Az erdőtündér látta, hogy az indák tüskéi belefúródtak az őzgida bőrébe. Eltöprengett. Mit is tanítottak a szüleim? Mit kell tenni ilyen esetben? Egyszer csak a homlokára csapott. Hát persze.

-Freya, Milla – szólt Zora. – Kérlek, szaladjatok és szóljatok a szüleimnek, hogy találtunk egy sérült gidát.
-Megyünk, szaladunk – mondta Freya.
Először is vitt a sebesültnek friss vizet, a közeli forrásból. Folyamatosan beszélt hozzá.
-Minden rendben lesz, őzike – nyugtatta. – Mindjárt itt a segítség. Annyit tudok tenni, hogy csökkentő varázst használok.
Mivel Zora még fiatal volt, ezért a tündéri varázsereje még nem volt erős.
-Teljesen nem tudom elmulasztani a fájdalmadat, de csökkenteni tudom – mondta és elővette a varázspálcáját. – A legfontosabb, hogy próbálj mozdulatlan maradni.
A gida bólintott. A kis tündér elmondta a varázsigét. „*Abraka-dabra, fűhalom. Csökkenjen a fájdalom*!"
A pálca hegyén kék, lila és rózsaszín csillagok jelentek meg, amik körülölelték az őzet. A sebesült nagyot sóhajtott.
-Tudom, hogy nem múlt el teljesen, de azért kicsit jobb, ugye?
Az őzike bólintott. Zora lassan közelebb lépett és megsimogatta a feje búbját. Egy ideig csendben ültek. Egyszer csak mindketten felkapták a fejüket. Hangokat hallottak. Egyre hangosabban. Valakik jönnek. A tündérlány arca felderült, amikor meglátta a barátai társaságában a szüleit.
-Anya, Apa – odaszaladt hozzájuk. – Csökkentő varázslatot csináltam és adtam neki vizet. És megnyugtattam. És simogattam...
-Nyugalom, kicsim, vegyél levegőt is – szólt kedvesen az anyukája és adott neki egy puszit. – Ügyes voltál.
Odamentek a sebesülthöz. Az őzike egy pillanatra megrémült.
-Semmi baj, ők a szüleim és meggyógyítanak téged – lépett hozzá a tündérke.

A szülei egy varázslattal eltávolították a tüskés indát. És még egy varázslattal teljesen begyógyították a sebeit. Az őzgida lassan lábra állt. Hálásan nézett a megmentőire, megnyalta Zora arcát és eltűnt az erdő sűrűjében.
-Viszontlátom még? – kérdezte könnybe lábadt szemekkel, remegő hangon Zora.
-Nagy esély van rá – mosolygott rá az apukája.
Aznap este a tündérkirálynő -meghívta vacsorára Zora barátait, a manókat. Természetesen a lánya kedvenc ételét, vargányagomba levest főzött, mellé pogácsát sütött. Vacsora közben folyton rá-rá pillantott a lányára és folyton elmosolyodott. Mérhetetlenül nagy büszkeséget és szeretetet érzett.

Attól a naptól kezdve az őzgida, aki időközben felnőtt, időről időre eljött és meglátogatta a kis erdei tündérlányt, a barátját.
Itt a vége, fuss el véle.

Egy anya könnyei

Gyakran álmodom éjjelente. Ma is megtörtént velem, hogy reggel picit el kellett gondolkoznom valóban megtörtént-e minden.

Álmomban Fertőendréden, az Ikva patak mentén található zúgónál és malomnál jártam. Születésem óta élek ebben a kis tündéri faluban és valóban nagyon gyakran sétálok a szüleimmel, barátaimmal, kutyáimmal az Ikva patak mentén. Sokszor elgondolkozom azon, hogy vajon mióta zubog így a víz a zúgónál. Ilyenkor mindig ez az elképzelt, álomszerű mese jut eszembe:

Élt egy szegény család az Ikva patak partján egy kis házikóban. Apa, anya és a három fiúgyermekük. Hosszú évek munkájával a patak partján egy malmot építettek, az apa kitanulta a molnármesterséget. A környékbeli földesuraknak szorgalmasan őrölte a búzát. A felesége segítette őt, a három fiú is dolgozott és tanult. Szüleik nagyon büszkék voltak rájuk.

Telt, múlt az idő a gyermekek felcseperedtek. A két idősebb fiú szerelmes lett, megházasodott és elköltözött a patak parti házból. A legkisebb fiú egyedül maradt szülei mellett. Boldogan éltek egészen addig, míg egy nap a hadseregtől a behívó meg nem érkezett. Szüleit nagyon sajnálta, de a fiú hű volt hazájához, fel sem merült benne, hogy nem indul katonatársaival. Az éjszaka leple alatt, hogy búcsúzkodni se kelljen, összecsomagolt és elment.

Szülei nagyon elszomorodtak, hogy talán soha többé nem látják legkisebb gyermeküket. Az édesanya napokon keresztül csak ült az Ikva patak partján és várta a fiát. Sok-sok könnyet elhullatott, ami mind a patak vizébe folyt. Ezért zubog olyan nagyon Fertőendréden az Ikva patak vize a zúgónál.

A történet végét mindig másképp képzelem. A legkedvesebb befejezés nekem az, hogy a legkisebb fiú hazatér és boldogan öleli meg édesanyját és édesapját. Ahogy én is szoktam a szüleimet.

Erdei mese

Hol volt, hol nem volt, a patakon innen, a mezőkön túl volt egy csodálatos erdő. Ebben az erdőben éltek a legbarátságosabb állatok a világon. Honnan tudom, hogy barátságosak voltak?

Rejteki Róka legjobb barátja például Csapodi Csiga volt. Ők ketten mindent megosztottak egymással, még az uzsonnájukat is. Hasonlóan kedves volt Falusi Fakopáncs és Vidéki Vaddisznó is egymáshoz. Együtt játszottak, közösen gyűjtötték az élelmet télire.

Történt egyszer, hogy idegen állatok érkeztek az erdőbe. Az erdei állatok nagy örömmel fogadták a furcsa jószágokat. Miért voltak furcsák? Több érdekesség is volt velük kapcsolatban. Először is egy rendkívüli szerkezettel érkeztek, amit ők maguk busznak hívtak. Az erdei állatok sosem láttak még hasonlót, és nem értették, hogy miért jobb ezzel a kerekeken guruló valamivel utazni, mint futni, vagy repülni. Az is látványosságnak számított az erdőben, hogy ezek az állatok hihetetlenül színesek voltak, ezzel kitűntek az erdő zöldje és barnája közül. De a legfurcsább az volt, hogy folyamatosan veszekedtek, civakodtak egymással. Pöttyös Papagáj például minden lehetséges módon próbálta megszerezni Világoskék Víziló ebédjét, Zöld Zebra pedig állandóan Kockás Koala bundás csizmáját akarta felvenni.

Az erdei állatok nagyon csodálkoztak az új jövevények viselkedésén. Próbáltak velük kedvesen viselkedni, meséltek nekik az erdő csodáiról, de a busszal érkezők egyre csak elégedetlenkedtek.

Végül Csapodi Csigának eszébe jutott egy régi történet, amit még az ükpapája mesélt neki abból az időből, amikor az erdei állatok letelepedtek a csodálatos erdőben. Ez a mese egy különleges kavicsról szólt, ami teljesíti a kívánságát azoknak, akik nyíltszívűek, és szeretik egymást. Csapodi Csiga egyre csak törte a fejét, hogy hol is lehet ez a csodatévő kavics, mígnem eszébe jutott, hogy az ükmama vargányás kosarában látta legény korában. El is baktatott, hogy megkeresse a kosarat a kaviccsal.

Kisvártatva megérkezett, és odaadta a kincset Zöld Zebrának, ám az elégedetlen állat semmire nem ment a kaviccsal, ahogy társai sem. Csapodi Csiga nagyon elszomorodott, és arra kérte legjobb barátját, hogy segítsen megbékíteni az erdő új lakóit egymással. Ahogy együtt tanakodtak, meg is történt a csoda. A kavics érezte Csapodi Csiga és Rejteki Róka önzetlenségét, és úgy döntött, segít a barátoknak. Ebben a pillanatban Papagáj, Víziló, Zebra, és Koala megölelték egymást, majd megköszönték a barátok segítségét.
Néhány napig még itt maradtak az erdei állatokkal, majd felkerekedtek, és kedvességgel a szívükben hagyták el a csodatévő erdőt. A buszt elvitték ugyan magukkal, de azt mesélik, hogy azóta sem használta senki, mert a furcsa társaság is rájött arra, hogy sokkal jobb, ha saját maguk teszik meg az útjukat. Az erdei állatok azóta is barátságban élnek, a csodatévő kavics pedig várja azokat a gyermekeket és gyermeklelkű felnőtteket, akik jóra szeretnék használni. Aki nem hiszi, járjon utána!

Csapodi Tündérek

Vargányagyűjtő verseny

A csapodi négyszögletű kerekerdő közepében élt három tündérlány, Szaffi, Minka és Emili. A kis tündérek testvérek voltak, és mindhárman fontos feladatot láttak el a falu gyermekeinek életében. Szaffi a bátorság tündére volt, Minka az ügyességé, Emili pedig a barátságé.
Kezdő kis tündérek voltak még mind a hárman, nemrég léptek ki az iskolából és költöztek a falu melletti erdőbe.
Nagyon szerettek a csapodi erdőben élni, mert csendes, békés kis hely volt, és sok állatnak adott otthont. A patakparttól nem messze állt egy nagy tölgyfa. Ezen a tölgyfán lakott a három kis tündér. Házukat gallyakból, zsurlókból és harasztból építették.

-Jó reggelt Szaffi! Jó reggelt Minka! -lépett ki szobája ajtaján Emili.
-Jó reggelt! -felelték a testvérek egyszerre.
-Ma sok feladatunk lesz. – jegyezte meg Minka.
A tündérek összenéztek és bólintottak, ugyanis aznap délután rendezték a csapodi gyerekek vargánya gyűjtő versenyét.

A versenyek mindig sok feladattal látták el a tündéreket, hiszen ott nagy szükség van bátorságra, ügyességre, és ha hiszitek, ha nem, barátságra és barátokra is.
A tündérek megreggeliztek, gyorsan megmosakodtak a patakban és neki is láttak felkészíteni az erdőt a versenyre. A sok eső miatt rengeteg vargánya nőtt, de az eső nem csak a gombáknak, a többi növénynek is kedvezett, így fűnek, fának, bokornak is. Mind szép nagyra nőttek, ezzel nehezítve a gyerekek dolgát a versenyen. A tündérek minden vargánya kalapját szépen kifényesítették, hogy gesztenyebarna színükkel ne tudjanak elbújni az avarban. A környék állatait is értesítették a versenyről, hogy a félősebb kis állatok el tudjanak rejtőzni, a kíváncsibbak pedig nyomon követhessék a versenyt.
Az erdőben sokféle állat él, őzek, szarvasok, rókák, vaddisznók és persze kisebbek is, mint a mókusok és a madarak, például az erdei fülesbaglyok, akik nem nagyon örültek a versenynek, hiszen ők az egész éjszakai vadászat után pihenni szerettek volna napközben.
A verseny délután három órára volt meghirdetve, de már ebéd után elkezdtek gyülekezni a gyerekek az erdő melletti tisztáson. Voltak köztük iskolások, kicsik és nagyok, és egy csapat jókedvű kis óvodás.

Tamás már másodikba járt és nagyon szeretett minden versenyt. Most is nagyon várta a rajtot, hogy vödrével szaladhasson az erdőbe minél több vargányát gyűjteni, osztálytársa Máté nem ilyen lelkes. Ő jobban szeret írni, olvasni, matekozni, de versenyezni nem, mert a sportokban nem olyan ügyes, mint a többi fiú. Félt, hogy mivel lassabb a társainál, ő gyűjti majd a legkevesebb gombát, és a többi fiú kineveti majd.
-Mi lesz, ha még Panni és Luca is többet szednek nálam? – gondolta magában – akkor biztosan kigúnyolnak a csúfos vereség miatt.

Szaffi a bátorság kis tündére látta Máté aggodalmát és tudta, hogy cselekednie kell. Odalopódzott a kisfiú háta mögé, megragadta a varázspálcáját, körözött vele kicsit a fiú körül, majd elmormolt egy varázsigét:

-Erő, bátorság bumm-bimm, beléd szálljon most mind!

Máté ebből csak annyit érzett, hogy egy meleg szellő megsimogatta kissé gondterhelt arcát, ami azonnal mosolygósra váltott. Nem tudta, mitől, de gondolatai egyből pozitív irányt vettek.

-Miért is csúfolnának ki, hiszen a barátaim, és amúgy is, minden helyet ismerek az erdőben, ahol sok szép gomba nő, a papám minden évben kivisz magával gombázni. Hamarosan eljött a három óra, és kezdődhetett a verseny. Kicsik és nagyok megindultak vödrökkel, kosarakkal az erdőbe. Szépen gyűltek a gombák és teltek a kosárkák.

Szaffi és Minka tündérek szinte folyamatosan munkálkodtak. Mindig akadt kisfiú, vagy kislány, akinek kellett egy kis biztatás. Minka segített, ha valaki elbotlott, vagy éppen elsétált egy gomba mellett, amit nem vett észre. Szaffi pedig azokat buzdította, akik megijedtek valamitől az erdőben, vagy esetleg fel akarták adni a versenyt.

Panni és Luca együtt sétáltak és jó barátok lévén, hol egyikük, hol másikuk kosarába tették a gombát, amit találtak. Panni megpillantotta az erdő szélén csörgedező patakot, és úgy gondolta, a friss vízzel kicsit lehűthetnék magukat, mert bizony aznap fülledt meleg volt az erdőben.

-Biztosan jó ötlet ez? Nagyon meredek a part....- aggodalmaskodott Luca.

Panni nem is hallotta, mit mond barátnője, mert már szaladt is a patak felé. Bár nagyon ügyes kis tornász volt, most mégis megcsúszott a meredek és kavicsos part oldalán. Minka tündér szerencsére mindig megérezte a veszélyt, és pillanatok alatt ott is termett. Megpördítette pálcáját és így kiáltott:
-Abraka-dabra Panni gyere fel a partra!
Panni hirtelen megállt a csúszásban, és mintha nőtt volna még egy keze, elkezdett mászni felfelé a parton. Mikor felért az erdő szélére, a nagy ijedtség után a lányok megölelték egymást, és visszamentek gombát gyűjteni.

Emili szemét Tamáson tartotta, mert látta, hogy a fiú a verseny izgalmában nem törődve másokkal, trappol végig az erdőben. Nem érdekelte, hogy azt a vargányát nem ő látta meg először, eléje ugrott Lilinek és már fel is szedte előle, és dobta is a saját vödrébe az illatos csemegét.
-Áúáú – kiáltott Lili, mert a fiú meglökte, ahogy elfutott mellette és Lili belelépett egy tüskés bokorba. Tomi ezt már észre sem vette, mert rohant tovább.
-Tamás ez csalás, azt a vargányát én vettem észre előbb!!! – hallatszott kicsit messzebbről.
Tomi és Máté pont a nagy tölgy alatt futottak össze. Tomi már a második vödrét is megtöltötte, míg Máténak csak az egyik volt tele.
-Ha-ha-ha! Te mit csináltál eddig? Lefeküdtél egyet szundizni, hogy csak ennyi gombád van? – nevetett a fiú lenézően, és már ott sem volt.
Emili tündér úgy gondolta, itt az ideje, hogy megleckéztesse a csúfolódót. Pördült fordult egyet:
-Bimm-bumm-bamm ahová Tomi néz minden gomba legyen nehéz!

Az erdőn végisuhant egy kis szellő, és Tamás hirtelen nehezebbnek érezte a vödreit. Lenézett és nem hitt a szemének. Vargánya helyett kavicsok voltak benne. Akárhogy forgatta, dobálta őket, azok bizony kavicsok maradtak.
-Sokkal ügyesebb vagyok ennél a sok nyámnyilánál, pikk-pakk újra teleszedem a vödreimet.-gondolta és kiöntötte a kavicsokat a földre, majd elviharzott.
Máté már kezdett elkeseredni, mert sehogy sem akartak gyűlni azok a gombák, mikor odaért a kavics, akarom mondani vargánya kupachoz. A fiú nagyon megörült, mert ő nem kavicsokat, hanem a gombákat látta. Gyorsan beleszedte a vödrébe, ami belefért a többit pedig a nadrágja zsebeibe tömködte.
Az idő a vége felé járt, ezért boldogan elindult vissza a tisztásra. Útközben szipogásra lett figyelmes, ami az egyik bokor mögül hallatszott. Belesett a bozótosba és látta, hogy Tomi itatja az egereket. Először arra gondolt, hogy tovább megy, hiszen Tomi gonoszul kinevette őt, de a lelkiismerete nem engedte.
-Mi a baj?- kérdezte.
-Kavicsok, mindenhol kavicsok vannak, eltűntek a vargányák. Amiket szedtem, azok is mind kaviccsá lettek. Üresek a vödreim is. – panaszolta. Máté először nem értette, miről beszél a fiú, de aztán rájött, hogy azt a sok gombát, amit talált, Tamás hagyhatta ott, mert kavicsnak látta őket. Máté megfelezte a vödreiben és a zsebeiben lévő gombákat, és beletette őket Tomi vödrébe.

Ám ahogy azok a vödörbe, értek nagyot koppanva kaviccsá változtak. A két fiú értetlenül nézett egymásra. Tamás még jobban elpityeredett:
-Most már biztos, hogy én leszek az utolsó, egyetlen gombám sincsen, és még a te vargányáidat is tönkretettem. Sajnálom, sajnálom, hogy kigúnyoltalak és köszönöm, hogy te mégis idejöttél hozzám, hogy segíts nekem! Emili figyelte a fiúkat az egyik fa ágáról, és úgy érezte, Tamás megértette, hogy hibázott, és megbánta, amit tett.

A kis tündér megint térült fordult egyet, és feloldotta korábbi varázslatát.
Hirtelen minden gomba, ami előtte kavics volt, visszaváltozott vargányává. Mindketten megrakták vödreiket, és együtt indultak ki az erdőből.
A tisztáson Tamás szétosztotta a gombáit azok között, akiket az verseny során bántott, vagy kigúnyolt. Mind meglepődve néztek a fiúra, de örültek a kedvességének.
Mindenki leadta a kosarát, vödrét és mindent, amibe gombát szedett. A zsűri hosszú percekig számolta a vargányákat, de végül megszületett az eredmény. Máté szedte a legtöbb vargányát, így ő nyerte el a fődíjat, az arany gombát.
Bár a versenyt Máté nyerte, a nap győztese talán mégis Tamás volt, aki gazdagodott egy igaz baráttal és megtanulta, hogy egyetlen verseny sem lehet fontosabb a barátságnál és a kedvességnél.
A tündérek a nap végén fáradtan, de elégedetten tértek vissza a nagy tölgyfára az otthonukba.

Tappancs a kíváncsi kiskutya

Egyszer volt, hol nem volt, élt Csapodon egy kiskutya, akit Tappancsnak hívtak.
Gazdája egy kislány volt, akit Lindának hívtak. Egyik reggel Linda elment az iskolába és Tappancs otthon maradt egyedül. Tappancs nagyon unatkozott, mert nem volt kivel játszania. Talált egy lyukat a kerítésen és kibújt rajta az utcára.
Tappancs szimatolt és Linda illatát követve végigszaladt a játszótéren, majd a templom kerítés mellett egyenesen a buszmegállóig jutott. Itt szállt fel gazdája a buszra reggel, mikor az iskolába ment. Innen nem vezetett tovább nyom. Tappancs leült bánatosan, de meglátott egy cicát az utcán.

Kergetni kezdte a cicát. A cicus sokáig szaladt, majd beugrott egy kerítésen és nyoma veszett. Tappancs nézelődött, bóklászott a faluban, és egyszer csak kolbász illata csapta meg az orrát.
Egy bácsit látott meg, aki akkor lépett ki a húsbolt ajtaján, kezében egy szatyorral, amiből a finom kolbászillat áradt. Tappancs a nyomába szegődött és követte a bácsit. Sokáig sétáltak, sok furcsa illat mellett mentek el, de Tappancsot csak a kolbász izgatta. Egyszer csak beverte az orrát valamibe.
A bácsi megállt és Tappancs nekiment a táskának. A csapodi Csalogány Tábornál voltak, ahol éppen gyerekek táboroztak. Sok-sok gyerek szaladt a kutyushoz és mind simogatni kezdték. Adtak neki pár finom falatot, meg innivalót is.

Sajnos a kényeztetés nem tartott sokáig, mert a gyerekek elmentek biciklitúrára és otthagyták egyedül a kiskutyát.
Tappancs meglátott egy nyuszit az erdő szélén, elkezdte kergetni. Befutottak az erdőbe, sokáig szaladtak bokrokon, tisztásokon keresztül. A nyuszi gyorsabb volt, mint Tappancs, ezért nem tudta elkapni.
Tappancs egyre beljebb kóborolt az erdőben és hiába kereste nem találta a kifelé vezető utat. Pici orra szimatolta a földet, amikor megcsípte a nóziját egy méhecske. Tappancs nagyon fájlalta az orrát. Talált egy tócsát, amibe beledugta égő orrocskáját, ezzel sikerült kicsit enyhítenie a fájdalmát. Körülnézett és rájött, hogy nagyon eltévedt és egyedül is van az ismeretlen erdő közepén.
Elszomorodott és már nagyon megbánta, hogy kiszökött a lyukas kerítésen.
Hirtelen gyerekek hangját hallotta az erdőben és egy ismerős illat csapta meg az orrát.
Elkezdte követni a szagot, ami elvezette egy iskolás csoporthoz. Az iskolások tanulmányi kiránduláson voltak az erdőben.
A gyerekek is észrevették a kiskutyát és fel is ismerték, hogy ez az osztálytársuk, Linda kutyája.
Linda is meglátta Tappancsot és el sem akarta hinni, hogy ott van az erdőben.
Tappancs nagyon megörült a gazdájának és annak, hogy így végre haza juthat.
Otthon Tappancs megmutatta Lindának a lyukat a kerítésen. Linda szólt a szüleinek, akik gondosan befoltozták a lyukat, hogy kutyus többet ne tudjon kiszökni.
Tappancs a nagy izgalom után jót vacsorázott és mély álomba szenderült gazdája mellett.

A kis vargánya

Azon az őszön, sok eső esett, szép csendesen, áztatva erdőt, mezőt, utána nagy, nehéz ködök jöttek, amit a gombák igencsak kedvelnek.
Erdő ölén, hatalmas nagy tölgyfa tövén lakott a vargánya család, mama, papa, és legalább tizenhat gyermekük. Az is lehet, hogy tizenhét. Szegény szülők szinte megszámlálni sem tudták a kis vargánya csemetéket, minden nap többen lettek. Akadt is gondjuk elég!
Ennyi gyerek, mondta vargánya mama aggódva, boldogan. Mindre vigyázni, iskolába járatni, szépen öltöztetni, illemre tanítani, nem kis feladat. Mindegyiknek válaszolni, mert kíváncsiak voltak azok mindenre, főképp a tizenhatodik, az valahogy más volt, mint a többi.
Ebben az erdőben sok sudár fa volt, de ahol a vargánya család lakott, az különösen délceg volt, hatalmas lombkoronájával a többi fa fölé magasodott. Aztán bölcs volt! Hát persze hisz legalább 200 éve, hogy a kis magból fává cseperedett. Koronája madarak otthona volt, védte, vigyázta őket, ha a szükség úgy hozta leveleivel betakarta a fészkekben lakó fiókákat. Volt is nagy madárcsivitelés! Hozták-vitték a híreket, aztán a fa nagyot nyújtózkodott, hisz így mindent látott, hogy meggyőződjön róla, hogy bizony igazat mondanak a kis csicsergők.
A törzsén egy kis odúban mókus család lakott.
És mivel ilyen bölcs volt, ő tanította a kis vargánya lurkókat is, ő volt a tanítójuk.
Itt nincs idő, gyorsan nőnek a vargánya gyerekek, kezdeni kell az oktatást.
Vargánya mama reggel korán ébresztette kicsinyeit. Na, lurkók gyorsan mosakodni, reggelizni, fogat mosni, sapkát tenni és indulni az iskolába. Friss harmattal mosakodtak, köd pudingot reggeliztek, amit illendően megköszönték mamájuknak, aki meg is állapította, mintha ezek a gyerekek már nőttek is volna! Majd mindegyik egy csinos kis sapkát kapott a mamától.

A sapkák barna minden árnyalatában pompáztak, és volt olyan, aki bizony egész feketét kapott. A tizenhetedik csemete, akit édesanyja Márlenkának nevezett, aminek ő igazán örült.
Büszkén mondogatta nevét, mert jól hangzott, Vargánya Márlenka, kicsi is volt, kicsit csökönyös is, na ő mindenképpen piros sapkát akart. Mama mondta, Márlenka, vargányának barna vagy fekete sapka az illdomos. A piros sapka, az bizony a légyölő galócáé, attól amúgy is óvakodni kell, jobb elkerülni.

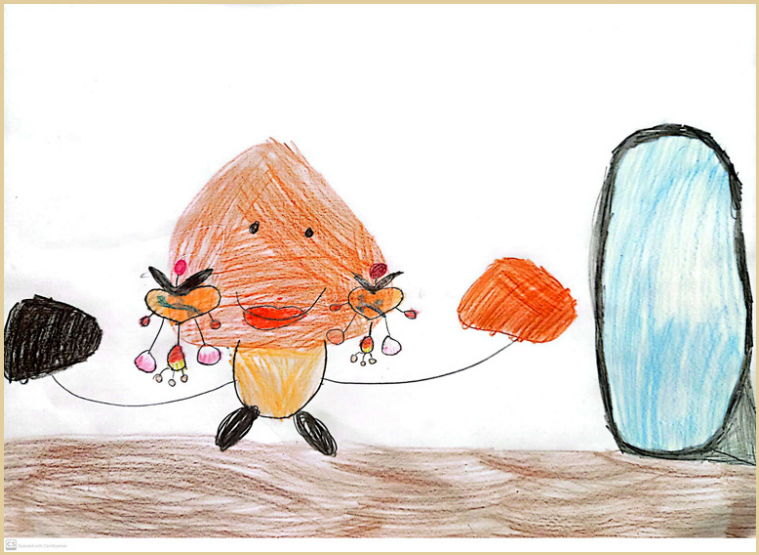

De miért, toporgott Márlenka! Akkor inkább legyen a fekete sapka!- mondta duzzogva. Felsorakoztak a kis csemeték és indultak az iskolába. Vargánya mama szíve, lelke boldog volt a gyönyörű gyermekei láttán, csak ez az egy, ez a legkisebb, miért más?
Na jó, majd az iskolában megokosodnak, gondolta.
A nagy tölgyfa már várta őket
Egy iskolai tanév három napból állt, ez vargányáéknál annyit jelentett, hogy kijárták a nyolc osztály.
Üdvözölte a kis vargánya gyermekeket a bölcs tölgyfa. Majd ismertette az órarendet. Persze közben szünetek lesznek, mondta kedvesen. Amikor kedvetekre játszhattok. Az első óra az erdő szabályairól szólt. A második pedig az erdő veszélyeiről.

A harmadik órán arra tanította őket, hogyan kell illendően viselkedni. Mindenki nagyon figyelt, még a madarak is csendben voltak, csupán Márlenka gondolta, úgy hogy ez az egész nagyon unalmas, mert ő ezt már akkor hallotta, amikor mama pólyában ringatta.

Nem is figyelt inkább bólogatott, és ábrándozott arról, hogy valami nagyon kellene tenni, talán világot látni…..
Mire mindezt kigondolt, vége is lett a tanításnak. A nagy tölgy minden kis vargányát megdicsért azért, hogy figyelmesen hallgatták és remélte, hogy meg is jegyezték. A nagy tölgy megrázta a koronáját, kissé elfáradt, a lehulló leveleken látta, hogy kezdenek sárgává válni. De ezek a levelek még szép aranysárgák voltak, arra épp jó, hogy a kis tanítványai pihenés alatt betakarózzanak vele, és kipihenjék a tanulás fáradalmait. Mindenki kis vargánya elaludt, csak Márlenka nem. Hát persze, ő már kialudta magát az órán! Felkelt, megnézte magát a pocsolyában, igazán szép vagyok! Gondolta elégedetten. Megállapította, hogy ő bizony már elég nagy ahhoz, hogy innen elmenjen és világot lásson. De hova? Tanakodik rajta erősen. Hallja ám, hogy a mátyás madár megpihent, a nagy tölgy legkényelmesebb ágán, hozta a híreket. Mély, rekedtes hangján kiabálta, alig kapott levegőt, olyan gyorsan akarta elhadarni, azt amit hallott, hogy fesztivál lesz a faluban.
Hol? -kérdezte az öreg tölgy. Hol? Hol?! Hát Csapodon! Aztán kissé megnyugodva mondta tovább. Látta, hogy mindenki rá figyel. Itt van az erdőhöz közel egy kis falu, készülődnek, sátrakat állítanak, asztalokat hoznak. Még mindig izgatott volt a mátyás madár.
Na, de hát az öreg tölgy sokmindent megélt, tudta azt is, hogy a madarak össze-vissza csivitelnek, nem mindig lehet nekik hinni, de ez az egy Mátyás megbízható volt. Azért kinyújtózott, hogy kicsit jobban lásson, és lám tényleg, ez mind igaz. Aztán a szél, aki mindenhol jár, ő is megerősítette. Igen, úgy lesz-suttogta. Mikor? De ezt már a kis Márlenka kérdezte. Most szombaton, fújta a szél. Gondolt egyet Márlenka! Neki ide menni kell, ha törik, ha szakad!
Az öreg, bölcs tölgy azt tanácsolta neki, hogy maradjon nyugodtan, mert a gombának a lakóhelyén a legjobb. Gondolkodott erősen Márlenka, gondolkodott.
Aztán megkérte a mátyásmadarat, vigye el a faluban, hogy ő is megnézhesse mindezt.
Hogyne! azt már nem - mondta a mátyásmadár. Az én gyönyörű szárnyaim még piszkosak lesznek a talpacskáidtól. Megrázta magát erélyesen, még mit nem!- mondta dohogva.

Akkor hogy jutok én oda?- gondolkodott erősen Márlenka.
Oh, de szerencse, éppen jött a vaddisznó csorda! Holott a mama mondta, hogy vaddisznókkal nem szabad szóba állni, nem szabad barátkozni, rohannak, túrják a földet, figyelmetlenek, még bajod lehet! Jutottak eszébe az intelmek. De a kis vargányát nem érdekelte, kiabált utánuk! Hé álljatok meg, vigyetek Csapodra! Azok meg sem hallották, úgy rohantak tovább.
Mama mondta neki, nyugodj Márlenka, jó itt még a századik ősünk is itt élt! Nem kell a faluba menni. A piros kalapú, fehér pettyes galóca gúnyosan kacagott, mert bizony ő tele volt rossz indulattal. Nem is szerette senki, még a csigák is elkerülték. Persze ilyen hírek után, ő is vágyakozott a faluba.

Szomorú volt Márlenka, neki senki sem akar segíteni. Aztán lépteket hallott, ember lépteket. Az öreg tölgy gyorsan hullajtott néhány levelet, hogy segíthessen a vargánya szülőknek. Gyorsan el kellett takarni a gyerekeket levelekkel, hogy nehogy meglássák őket az emberek és a kosarukba tegyék, amit a karjukon cipeltek. A piros kalapú gomba már illegette is magát, itt vagyok, szép vagyok, vigyetek magatokkal! De senki rá sem nézett. Elkerülték az emberek. Tudták, hogy bolond.
Márlenkának nagy ötlete támadt! Gyorsan lerázta magáról a takaró leveleket és kiabált, itt vagyok! Mama hiába suttogta, csendben légy, de mást már nem tehetett semmit. Már ugrott is a kosárba a kis gomba. Micsoda szép vagy! Mondták neki az emberek. Pont jó lesz a fesztiválra!

Márlenka majd kiugrott a bőréből örömében. Fesztivál, igen odamegyek, hurrá! Aztán boldogan lapított a többi vargánya között a kosárban. Hosszú, hosszú séta után megérkeztek a faluba, Csapodra. Útközben a kosár résen keresztül nézte a tájat. Ez egész más, mint az erdő, állapította meg. Látott mezőt, bárányokat, bicikliző gyerekeket és hallotta a templom toronyórájának bim-bambolását.
Megérkeztek. Az emberek lerakták a kosaraikat. Aztán jött egy szép, szőke, hosszú hajú kislány, aki kivette a kosárból Márlenkát és azt mondta! Ez milyen szép és egészséges gomba! Ki is rakta egy dekorációnak szánt szalmabála tetejére, őszi levelek és egy festett sünike mellé, hogy mindenki láthassa.

Boldog volt a kislány, hát még milyen boldog volt Márlenka! Mindent látott, és őt is látták! Megdicsérték a kalapját! Jó, hogy hallgatott a mamára! Fickándozott örömében. Amikor majd visszamegyek az erdőbe, mindenkinek elmesélem, hogy tudják ők is, hogy milyen is a fesztivál. Milyenek az emberek és a sok játszó, boldog gyermek. Szólt a zene, szólt a kacagás, hát ilyen egy fesztivál.
Aztán kezdett éhes lenni. Hiányzott a mama és a testvérei, egyedül volt. Már nem is volt minden olyan szép….Hol van itt harmatvíz, amitől felfrissülhetne? Nem volt sehol. Kezdett ráncosodni, és olyan könnyűnek érezte magát. Most már tudta, nem volt jó ötlet ide jönni és mindent megtett volna, hogy újra otthon legyen a mama ölében. Elkezdett sírni, egyre keservesebben, amit aztán meghallott a szél. Márlenka, te vagy az?

Alig ismerte meg, megsajnálta, lágyan megsimogatta, ne sírj kedves, segítek én neked. Könnyű volt már a kisgomba, a szél tenyerébe vette és egy nagy lendülettel hazarepített az erdőbe, ahol már aggódva, nagy szeretettel várták.
Harmatvízzel megmosdatták, levélágyba lefektették és a méhecskék gyógyító mézzel ajándékozták meg, hogy mielőbb erőre kapjon.
Hamar híre ment az erdőben, hogy Márlenka a faluban járt, a fesztiválon, a vargánya fesztiválon, Csapodon.
Még a rút csigák is tisztelettel néztek rá, pedig tőlük óvakodni kellett, mert játék közben szerettek beleharapni a gombák kalapjába. Hhaj, de hol van az már!
Mindenki hallani akarta Márlenka nagy kalandját. Aztán erőre kapott, ráncai kisimultak, újra régi szépségében pompázott, akkor tisztelettel megkérte az üreg tölgyet, hogy lombjának árnyékában, elmesélhesse az erdő lakóinak nagy kalandját. Jöttek is szépen sorban, még a vaddisznók is lecsendesedtek, és hallgatták a különös történeteket.
Mindenki előtt bocsánatot kért szüleitől és mindenkitől, hogy nem hallgatott rájuk, nem fogadta el jóakaratukat. A madarak pedig vitték tovább Márlenka történetét más erdőkbe, de már egész máshogy, kicsit megmásítva, de sebaj. Tudjátok, a madarak kicsit pletykásak. Csőrről-csőrre adták a hallottakat.
Mikor már mindenki mindent tudott Márlenka kalandjairól, akkor hazamentek és vargánya család nyugovóra tért. Márlenka boldogan és mama ölelésében álmodott, minden rosszat feledve.
Félálomban még hallotta az öreg tölgyet, hogy nagyot sóhajtott! Már csak néhány levelem van, ennyi maradott, azt hiszem itt a téli álom ideje.
Lenézett a tócsára és látta, hogy akkor már levelei nem aranysárga színben pompáztak, az utat is vastagon belepték az elhullajtott, megbarnult, zörgő száraz levelek.
Szólt a szélnek, hogy tudassa mindenkivel az erdőben, hogy újra eljött a nagy téli pihenés ideje.
A szél végig süvítette az üzenetet az erdő minden lakójának, hogy bújjanak el, mert most az ő ideje jön.
Látta azt is, hogy vargányáék híres kis Márlenkája és családja mélyen alszanak a vastag avar takaró alatt.
Viszlát tavasszal, mondta a bölcs, öreg tölgy! Álmodjatok szépeket, tavasszal újra találkozunk, és ő is mély álomba merült.

A tölgyerdő állatkái

Tavaszi találkozó

Hóolvadás után, amikor tavaszodván rügyezni kezdtek a fák, az erdő tekintélyes főnöke a gímszarvas, nagygyűlést hirdetett a tölgyessel körülölelt tisztásra.
A meghívottaknak előadást kellett tartaniuk életük történeteiről és élményeikről.
A meghívókat sok kis fürge lepke tűzögette ki a tölgyfák és fenyőfák oldalára.
A pókok segítettek rögzíteni, hogy a szél el ne fújja a levél lapokat.
Hálás is volt ezért az öreg szarvas.
Gyorsan gyűltek az érdeklődők.
Elsőnek a vörös mókus érkezett két fiával, hogy tapasztalatokat szerezzenek.
Egyik fáról a másikra ugrándozva siettek a gyűlésre.
A tisztás szélén megpihenve helyezkedtek el egy tölgyfa ágán.
Mellékük telepedett a füles bagoly.
Szegény szaporán pislogott, mert sértette a szemét a nappali napfény.
Távolabb is húzódott egy árnyasabb fa alá.
Nem sokkal ezután érkezett a tarka harkály.
Szorgos fafaragását itt pihente ki.
Útközben látta a pelét is, amint a tisztás felé igyekezett.
Néhány szarvasbogár már kora hajnal óta meglapulva várakozott a tölgyfák törzseinek repedéseiben.
Híre volt, milyen büszkén viselik hatalmas szarvaikat.
Ők voltak a nagy bogarak legszebbjei.
Nem is nagyon mertek velük versenyre kelni a kisebb orrszarvú bogarak.
Békességben éltek így egymás mellett.
Eközben népes társaság gyülekezett a tisztás szélén.
A vaddisznó családok nagy zajjal csörtettek elő a bokrok és páfrányok takarásából.
A kis csíkos vadmalackák visítozva követték agyaras anyjukat.

Az őzikék kecses járással kerülték ki a gombákat, virágokat, miközben néhány fiatal fa hajtását befalatozták.
A borz bosszankodva érkezett, mert mindig beköltöznek a várába idegen betolakodók, mint a nyest és a görény.
Haragosan is nézett rájuk, amikor azok megérkeztek a gyűlésre.
A róka óvatosan lopakodva jött, miközben még ott díszelgett a szája szögletében az esti vacsora maradéka, egy vörös kakastoll.
Össze is súgtak a többiek a háta mögött.
-Biztosan tegnap este megint a faluban ólálkodott.
-A vadmacska sem különb nála - mondogatták.
Mindketten kegyetlen vadász hírében állnak.
A kis tüskés süni, az erdei béka, meg az egérke együtt, halkan óvatosan osont a mohával benőtt avaron.
Igencsak távol telepedtek le a bagolytól.
Régi ellenségek voltak ők az erdei vadásszal.

Néhány óra alatt népes állatsereg gyűlt össze a Nagyerdő tisztásán.

Előre lépett hát díszes agancskoronájával a szarvas.
Öblös hangon köszöntötte az egybegyűlteket.
Örömmel jegyezte meg, hogy néhány ősi ellenség most békével érkezett.
Arra kért minden erdőlakót, hogy röviden ismertesse élete fontos eseményeit, ami leginkább jellemzi őt.
Mindnyájan izgatottan várták a beszámolókat.
A mókusgyerekek nyugtalanul várakoztak és a mókuspapát kérdezgették...-mikor kezdődnek már az előadások.
Bizony sok idő telt el azóta, miután elsőként érkeztek a gyűlésre.
Épp ezért, mókusékat szólította legelőre a szarvas.

A vörös bundás mókuspapa kedvesen köszöntötte az erdőlakókat.
Előadta, hogy számára és családjának milyen fontos a tölgyerdő.
Hálás az erdészeknek, hogy biztonságot, nyugalmat és táplálékot kap ott nap, mint nap.
A fa odúban puha bélelt fekhelyük van, makkot annyit tudnak gyűjteni télire amennyit akarnak.

Az árnyas lombok között pedig kicsinyei gondtalanul játszhatnak.
Másodikként a bagoly szólalt fel.
Ő azt méltatta, hogy a fák védelmében nappal nyugodtan szunyókálhat.
Ha pedig megéhezik bőven talál karmai közé való zsákmányt.
Beszámolóját egérke és sünike meglapulva, remegve hallgatta a sűrű avarba bújva.
Bizony-bizony vannak ellenségek is a tölgyerdőben, nemcsak barátok.
Majd a harkály beszámolója következett.
Ő a fafaragó tudományával kérkedett.
Mondván - annyi sok fa van az erdőben, hogy alig győzi farigcsálni a kemény törzseket.
Tudományával viszont a madarak között egyedülálló.
Az őzike beszámolója mindenkinek nagyon tetszett.
Ő szelíden csak a gyorsaságát említette, hogy milyen gyorsan tud futni a sűrű bokrok között.
Bizony szükséges is a gyorsaság, ha megjelennek a vadászok.
A vaddisznó, mint gombaszakértő lépett elő.
Egész nap csak túrja az avart a fák tövében és keresi a gombákat.
Makkot bőven talál, de a gomba a családjának az igazi csemege.
A borz ügyes "várépítőként" szónokolt.
Csak arról panaszkodott, hogy sok bosszúságot okoznak neki az illetéktelen helyfoglalók.
Ezért soha nem lesznek barátai a nyest és a görény.
A róka a maga ravaszdi módján adta elő tudományát.
Arról dicsekedett, hogy ő olyan szépen énekel, hogy még a tyúkok és kakasok is előjönnek éjszaka az ólakból, hogy őt csodálják.
A többiek csak összesúgtak mögötte, kétes tudományát hallgatva.
Utolsóként sünike jelentkezett.
Ő két jóbarátját a békát és egérkét méltatta.
Ugyanis ha közeledik a héja, vagy a bagoly, a béka hangos brekegéssel, egérke pedig cincogással jelzi neki a veszélyt.
Sok hasznos történet hangzott el az erdei gyűlésen.
Abban minden résztvevő egyetértett, hogy nagyon jó élni olyan közösségben, ahol az élőhelyet mindenki békésen megosztja a többiekkel.
A szarvas végezetül megköszönte a részvételt és a beszámolókat.
Búcsúzóul megígérte, hogy jövőre is lesz találkozó.

A nagy csapodi vásár

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy Kerekerdő. Ennek a Kerekerdőnek a közepén volt egy nagy Kerekmező. A Kerekmező közepén pedig állt egy kis falu, melyet napjainkban is Csapodnak hívnak. A csapodi kerekerdő-, kerekmező- és a falu állatai már nagyon izgatottak voltak, hisz közeledett a Nagy csapodi vásár napja. Minden évben megtartották az erdő egy titkos zugában, amit csak az állatok ismertek, ahol egy kis tisztás, egy nagy pocsolya és egy öreg szomorú fűzfa bújt meg a rengetegben. Nagyon fontos volt ez az esemény az állatoknak, mivel ez egy jó alkalom volt számukra, hogy találkozzanak egymással, együtt legyenek, egymás közt csere-beréljék a portékáikat, játszhassanak, megmérettessenek és az este folyamán egy jót mulassanak.

Korán reggel az erdő állatai madárfütty szóra ébredtek, a falu állatai pedig kakaskukorékolásra. Az ébredés után rögvest gyors készülődésbe is kezdtek. Hét ágra sütött a nap és az állatok nagyon boldogok voltak, hogy az időjárás is nekik kedvez. Mindenkinek megvolt a saját szerepe és feladata. Voltak ott vásárosok, zenészek, valamint erőpróbára készülők, ügyességi verseny játékosok és akadálypálya zsonglőrök.

Sürgött-forgott az állatvilág Csapodon. Pakoltak, cipekedtek, igyekeztek, hogy mindenki időben elfoglalja a helyét és kész legyenek a kezdésre. A vásárra már sok állat a megelőző időszakban is rengeteget készült, mint a szarka, aki fényes tárgyakat gyűjtögetett. Például Csapod legfényesebb kavicsait, illetve gombokat, ékszereket. Vagy mint a kisróka, aki szorgalmasan sok szép gombát szedett. Különleges volt a kínálata: friss szegfűgombát, ízletes vargányát, lila tönkű pereszkét és a nagy kedvencét is lehetett nála kapni, a rókagombát. A vaddisznó makkokat vitt eladni, míg a kis mókus a legszebb diókat. A mogyorós pele sem tétlenkedett, az általa legkedveltebb ételével készült, a mogyoróval.

A süni a legpirosabb vadalmával igyekezett, a kis egér pedig a faluból hozott sajtokat. A házi görény fürj- és tyúktojást árult, a füsti fecske pedig a legkövérebb szúnyogokat vitte a vásárba. Hosszú, kígyózó sorokban álltak a molnárfecskék, hogy megvegyék a füstiktől az árut. Erdei hangyák nem győzték összeszedni a morzsákat, maradékokat, nagyon ügyeltek a rendre és a tisztaságra.

Csereberéltek az állatok egymás között, a széncinege a legszebb tollat és a legpuhább mohát árulta, a cickányok pedig a mező legszebb virágait. Persze voltak olyanok is, akiknek semmi nem tetszett, mint a varjak, na azok csak károgtak mindenre, a szajkók meg csak szajkózták a magukét.

A vásár reggel kezdődött, nagy volt a zsivaj és a sorbaállás is. Délre megérkeztek a zenészek, a mezei pacsirta és a kabócák, akik hangoltak a műsorra, délután a vörös hasú unka békák tartottak bemutatót különleges szólamú énekükkel, este pedig a mezei tücskök léptek fel. Kora délután volt az erőpróba ahol a nagy gímszarvasok mérték össze erejüket, hatalmas csattanások hallatszottak az erdőben, ahogy összeakasztották agancsaikat. Ezután jöttek az ügyességi játékok is kicsiknek, nagyoknak. A kecskebéka a gyerekeknek tartott ugróversenyt, a mezei nyúl pedig a nagyoknak.

Volt gyorsasági csigaverseny is, ahol a kórócsiga, a ligeti csiga és az éti csiga versenyeztek egymással három kategóriában. A szokásos módon volt légi bemutató is, a vörös vércse, az egerész ölyv és a molnárfecskék szórakoztatták a közönséget különleges és trükkös légi mutatványaikkal. Az egerész ölyv egy igazi „dugóhúzó” zuhanórepülést is bemutatott. Felrepült amilyen magasra csak tudott, majd szabadeséssel a föld felé száguldott és az állatok feje felett nem sokkal hirtelen kitárta szárnyait és elsuhant felettük. Nagy tapsot is kapott a bemutatóért és természetesen az aranyérmet.

Az ízeltlábúak kategóriában a szarvasbogarak szépségversenyt rendeztek egymás közt, hogy kinek a legszebb és leghosszabb a szarva. A nagy pocsolyában is zajlottak az események. A zöld varangyok vízi balettelőadást tartottak, a keringő bogarak keringőztek, a hanyatt úszó poloskák pedig hátúszó versenyt rendeztek.

Az este folyamán kihirdették a legügyesebb, legbátrabb és leggyorsabb állatokat, majd a díjátadó után egy hatalmas táncmulatság vette kezdetét. Teljesen megtelt a táncparkett, szerencsére a denevérek az égen tudtak leginkább táncot járni, mint ahogy az éjjeli pávaszem és a szentjánosbogarak is, akik úgy világították a kis tisztást a magasból, mint a lampionok.

Miután jól elfáradt az erdő-mező apraja-nagyja, véget ért a mulatság. A zenészek összepakoltak és minden állat elindult haza. Ki a fészkébe, ki az odújába, ki a fára, ki a föld alá, vagy vissza a faluba a rejtekhelyükre. Minden állat boldogan és elégedetten tért haza, a vackukban fekve pedig az élményeket felidézték, majd lehunyták fáradt szemüket és akkorát aludtak, mint a bunda. Itt a vége, fuss el véle.

Illusztrációk:

Rajzok, festmények:
A liget "aranya" - Mészégető Csenge
Csapodi Tündérek - Verébné Németh Ibolya
A kis vargánya - Csizmadia Borbála

Fényképek:
Tappancs - Verébné Németh Ibolya

Digitális grafikák:
forrás: https://www.canva.com/
A nagy csapodi vásár - Ottleczné Geri Zsanett
forrás: https://www.canva.com/